

“Explicant la vida no surt una novel·la, no és un mecanisme de rellotgeria”

Vicenç Pagès Jordà (Figueres, 1963) publica a l'editorial Empúries la novel·la *Els jugadors de whist*. És autor de les novel·les *El món d'Horaci*, *Carta a la reina d'Anglaterra* i *La felicitat no és completa*, a més de diversos reculls de contes i de l'assaig *De Robinson Crusoe a Peter Pan*.

—Durant la primera i la segona parts del llibre, precedides per la data 21 d'abril de 2007, i l'inici de la tercera i darrera, precedida per la data 22 d'abril —se suposa que del 2007, també— els primers capítols de cada grup, grups formats per tres o quatre capítols, es titulen amb moments horaris seguits. El primer capítol del primer grup es titula “3,30 hores” i el darrer, ja al dia 22, “17,45 hores”. La resta de capítols tenen títols formats per paraules. Per què aquest horari?

—Hi ha un fil argumental que és el casament i, sempre segons a quina hora som, dins del dia del casament. Això hi dóna una certa continuïtat. Entremig hi he inclòs episodis que no hi tenen res a veure. Això crea una certa expectativa en el lector. El casament s'acaba i comença a l'última part.

—Per què feu dir al narrador que escopirà a la cara d'aquell qui li demani si la novel·la és autobiogràfica? L'espai —la Figueres de l'autor— i el temps, coetani a la infantesa, adolescència i joventut de l'autor, fan pensar que pot tenir components autobiogràfics.

—És una manera d'intentar evitar una pregunta fàcil que al capdavant no resulta significativa. Si expliquem la nostra vida no surt una novel·la. La vida no és un mecanisme de rellotgeria. En canvi, si aprofitem el que ens passa, ens expliquen i ens inventem, aquí sí que li podem donar forma novel·lesca.

—No heu pensat que potser demaneu un esforç molt gros al lector —per situar-se— a l'inici de la novel·la?

—En aquest llibre he fet un esforç perquè no m'abandoni. He intentat ser cortès amb el lector, facilitar-li la feina.

—Però a l'inici, a cada canvi de capítol sembla que ha de començar una novel·la nova. El lector ha de fer no una, sinó diverses immersions.

—Sí. Intento que no sigui previsible però tampoc indesxifrabla. Que el lector hi vagi entrant sense dificultats.

Vicenç Pagès Jordà publica la novel·la *Els jugadors de whist*, a l'Editorial Empúries.

—El món cinematogràfic hi té molt de pes. Com si hagués estat l'educació predominant en les persones de la vostra generació.

—El cinema és de les poques coses que tenim en comú les generacions actuals. Jo puc parlar de cinema amb la mare i la filla. No puc parlar de gaires més coses amb elles. I, tot i ser una passió comuna, cadascú té les seves icones i això fa que el lector entengui cada personatge. Digueu-me quines són les teves pel·lícules i et diré qui ets. És un instrument descriptiu, una eina.

—Per ser versemblant sou fidel als noms dels llocs, però, alhora, devíeu pensar que no podíeu abusar de les descripcions, per no caure en la crònica memorialística, no?

—He intentat actuar amb normalitat, amb la mateixa naturalitat que si parlés de Nova York, Nàpols o Ferrara. No volia fer una guia turística. Hi ha un escenari i la cosa important és què passa a

l'escenari. L'escenari en si no té cap més utilitat.

—Però cada espai té aspectes únics. El castell de Figueres, per exemple, gairebé un dels protagonistes de la novel·la.

—El castell em fascina des que era petit. Perquè és monstruosament gran, incompreensible. Quan un viu a Figueres i hi passeja, tot és més o menys comprensible, però el castell, no; és absurd. El trobo molt novel·lesc. Ha perdut totes les guerres. És un dels personatges importants del llibre.

—El títol comporta la idea que la vida és un joc, que queda regulada per l'atzar?

—Pot ser un resum dels personatges, que en són jugadors. Perquè allò que va passar quan hi jugaven de joves els va marcar. Sempre seran jugadors de whist. És el passat no paït que sempre va intervenint en el present.

—Penseu que és la novel·la més ambiciosa que heu escrit fins ara?

—*El món d'Horaci* i aquesta són igual d'ambicioses, pel que fa al volum de feina. Aquesta és més amable amb el lector i potser des d'aquest punt de vista és més ambiciosa, perquè pot ser que hi accedeixin més lectors.

Lluís Bonada